

Sygn. akt. IV P 15/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świebodzinie Wydział IV Pracy

W składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Paletko-Misa

Protokolant: kier. sekr. Wioletta Ziobro

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 roku w Świebodzinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. W.

przeciwko (...) S.A. w Ś.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. Akt IV P 15/15

UZASADNIENIE

Powód Z. W. wystąpił z pozwem przeciwko (...) SA w Ś. domagając się:

1. zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 33.884,76 wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu tytułem niewypłaconych ryczałtów za noclegi podczas podróży służbowych za okres od dnia stycznia 2012r. do dnia 31.01.2013r.

2. zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz wydatku w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż był zatrudniony na podstawie umowy o pracę od 01.03.2010r. do dnia 04.06.2014r. w ramach której w głównej mierze świadczył pracę jako kierowca międzynarodowy, dla którego docelowym krajem wyjazdu były Francja, Niemcy, Belgia, Niderlandy.

Powód wykonując przewóz drogowy na obszarze wskazanym powyżej znajdował się w podróży służbowej zgodnie z art. 2 pkt. 1 ustawy o czasie pracy kierowców. W nawiązaniu do art. 77⁵ kodeksu pracy oraz przepisów wykonawczych, a także w/w umów o pracę Powodowi przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Pracodawca powinien zwrócić pracownikowi w szczególności koszty noclegów w wysokości określonej zgodnie z art. 77⁵§3 KP, tj. wynikającej z układu zbiorowego, regulaminu pracy lub umowy o pracę. Pozwany nie określił zasad dotyczących zwrotu kosztów noclegu - stosownie więc do przepisu wyrażonego w art. 77⁵§5 kodeksu pracy w przypadku, gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawierają postanowień dotyczących zwrotu kosztów z tytułu podróży służbowej, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów

podróży służbowej zgodnie z przepisami stosownych rozporządzeń, tj. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991), a od 1 marca 2013 roku rozporządzenia z dnia 29 stycznia 2013 r. Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 167).

W/w rozporządzenia, odpowiednio w §9 ust. 1 oraz §16 ust. 1 stanowią, że za nocleg podczas podróży służbowej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego dla poszczególnych państw w załącznikach do rozporządzeń. Kolejne ustępy powyższych paragrafów stanowią, że w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu określonego w załączniku. Zwrot kosztów noclegu w wysokości stwierdzonej rachunkiem bądź określonych ryczałtowo nie przysługuje, jeżeli pracodawca zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg.

Powód, w związku z tym, że każdy nocleg w podróży służbowej odbywał w kabinie prowadzonego przez siebie samochodu nie posiada rachunków dokumentujących jego koszty, dlatego też przysługiwać mu będzie zwrot w wysokości stanowiącej 25% limitu określonego w załącznikach do rozporządzeń. Nie można uznać, że pozwany zapewniał powodowi bezpłatny nocleg, co według stosownych przepisów, zwalniałoby go od obowiązku zapłaty ryczałtu.

Powód obliczył wysokość przysługującego mu roszczenia w stosunku do pozwanych z tytułu zwrotu kosztów noclegów odbywanych w podróży służbowej w następujący sposób:

1. przyjął, że w okresie od 01.01.2012r. do 31.01.2013r. spędzał średnio w miesiącu 21 noclegów w podróży służbowej,
2. powód uśrednił wysokość należnej mu kwoty za jeden nocleg i przyjął dla rozliczeń kwotę 124,12 zł w okresie obowiązywania rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991).
3. Następnie powód pomnożył liczbę podróży służbowych 21 razy 13 miesięcy razy 124,12 zł i otrzymał kwotę 33.884,76 zł

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) SA w Ś. wniósł o:

1. oddalenie powództwa w całości;
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew przyznał, iż powód był zatrudniony na umowę o pracę na stanowisku kierowcy międzynarodowego.

Pozwany zaprzeczył wyliczeniom przedstawionym przez powoda i podstawom na jakich je oparł, a przede wszystkim wskazał, że brak jest podstaw faktycznych i prawnych dla tych roszczeń. Pozwany wskazał, iż powód do Belgii czy Holandii jeździł sporadycznie, zaś główny cel jego podróży stanowiły Niemcy i Francja.

Pozwany podniósł, iż regulacje płacowe obowiązujące u niego, były i są w pełni zgodne z przepisami prawa, a także stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 12.06.2014 r. (II PZP 1/14). Regulamin wynagradzania przewiduje, iż pracownikom wykonującym na podróż służbową należy się zwrot kosztów z tym związanych, w tym diety oraz ryczałty za nocleg (dowód: regulamin wynagradzania wraz z aneksami).

Powód otrzymał w związku z tym, z tytułu wykonywanych podróży służbowych w okresie zatrudnienia u pozwanej, zarówno diety, jak i ryczałty za nocleg. Sąd też twierdzenia powoda nie znajdują potwierdzenia zarówno w wewnętrznych przepisach prawa pracy, jak i w faktach. Pozwana wyliczała bowiem zarówno należności z tytułu diet jak i podróży służbowych zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie rozporządzeniami Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Przepisy te określają bowiem minimalne należności z tego tytułu. Pozwana trzymając się tych regulacji obliczała, a następnie wypłacała, stosowne zwroty kosztów podróży służbowych powoda.

Powód, w okresie swojego zatrudnienia, pobrał z tytułu diet oraz ryczałtów za nocleg łącznie 50.278,71 zł, natomiast zgodnie z minimum przewidzianym w/w rozporządzeniami Ministra Pracy i Polityki Społecznej winien otrzymać co najwyżej 32.650,64 zł.

W piśmie procesowym z dnia 03.09.2015r. k- 274 akt pełnomocnik powoda wskazał, iż powód nie kwestionuje zestawień pozwanego pod względem miejsc noclegów i ilości noclegów. Wskazał, iż powód kwestionuje, iż pozwany wypłacał mu ryczałty za noclegi. W konsekwencji powód ograniczył wysokość dochodzonego roszczenia do kwoty 26.337,14 złotych,

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Powód Z. W. był zatrudniony u pozwanego H. K. prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w Ś. na podstawie umowy o pracę na okres próbny od 01.03.2010r. do 31.05.2010r. stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem miesięcznym 1317 złotych., podpisując w/w umowę powód potwierdził, iż przyjął do wiadomości treść obowiązujących w zakładzie pracy regulaminów wynagradzania oraz regulaminu pracy.

Następnie na podstawie umowy o pracę zawartej z H. K. prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w Ś. na czas określony od 01.06.2010r. do 31.05.2012r. na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem miesięcznym 1317 złotych., podpisując w/w umowę powód potwierdził, iż przyjął do wiadomości treść obowiązujących w zakładzie pracy regulaminów wynagradzania oraz regulaminu pracy,

- aneksem z dnia 24.09.2010r. strony umowy zmieniły jej warunki w czasie trwania umowy ustalając, iż jest ona umową na czas nieokreślony.

- aneksem z dnia 30.12.2010r. strony zmieniły jej warunki w zakresie wynagrodzenia ustalając jego wysokość na kwotę 1.386 złotych od dnia 01.01.2011r.,

- aneksem z dnia 30.12.2011r. strony zmieniły jej warunki w zakresie wynagrodzenia ustalając jego wysokość na kwotę 1.500 złotych od dnia 01.01.2012r.,

- aneksem z dnia 19.03.2013r. strony zmieniły jej warunki w zakresie wynagrodzenia ustalając jego wysokość na kwotę 1.600 złotych od dnia 01.01.2013r.,

- aneksem z dnia 07.01.2014r. strony zmieniły jej warunki w zakresie wynagrodzenia ustalając jego wysokość na kwotę 1.680 złotych od dnia 01.01.2014r.

Umowa ta uległa rozwiązaniu z dniem 04.06.2014r.

Z dniem 02.06.2014r. uległa H. K. dokonał zmiany formy organizacyjnej prowadzonej dotychczas jednoosobowej działalności gospodarczej w spółkę akcyjną pod firmą (...) S.A. w Ś.

okoliczności bezsporne, a nadto dowody:

- dokumenty zgromadzone w aktach osobowych powoda,

W okresie zatrudnienia powoda u H. K. obowiązywał regulamin wynagradzania z dnia 15.08.2011r., zgodnie z treścią paragrafu 13 pracownikom wykonującym zawód kierowcy przysługiwały diety w wysokości określonej w załączniku nr 2 do regulaminu wynagradzania. Kierowcom prowadzącym pojazdy posiadające łóżko oraz ogrzewanie postojowe nie przysługiwały ryczałt za noclegi.

Aneks z dnia 22.08.2011r. do dotychczasowego regulaminu wynagradzania uległa zmianie dotychczasowa teść paragrafu 13 regulaminu wynagradzania .

Zgodnie z nową treścią paragrafu 13 regulaminu wynagradzania „ Koszty podróży służbowych: z tytułu wykonania, na polecenie pracodawcy, podróży służbowej pracownikowi przysługiwały należności na pokrycie kosztów z tym związanych, w szczególności: dieta, zwrot kosztów przejazdów, zwrot kosztów noclegów. Wysokość należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową pracowników - kierowców określał załącznik nr 2 do regulaminu wynagradzania. Innym pracownikom niż kierowcy wysokość należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową określają przepisy powszechnie obowiązującego prawa pracy.”

Zmiana ta weszła w życie z dniem 29.08.2011r.

Zgodnie z treścią załącznika nr 2 do regulaminu pracy z dnia 15.08.2011r. pracownikom wykonującym zawód kierowcy przysługiwały należności na pokrycie kosztów podróży służbowej, w szczególności: dieta, zwrot kosztów przejazdów, zwrot kosztów noclegów, zwrot kosztów parkingów, zwrot innych uzasadnionych kosztów w następującej wysokości:

- a. 0,22 – 0,28 PLN za każdy przejechany kilometr przez pojazd w obsadzie pojedynczej poza granicami Polski,
- b. 0,22 – 0,25 PLN za każdy przejechany kilometr przez pojazd w obsadzie pojedynczej na terenie Polski,
- c. 0,18 – 0,21 PLN za każdy przejechany kilometr w obsadzie podwójnej.,
- d. 5 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu piątego i każdego następnego wykonanego nadzoru nad załadunkiem/rozładunkiem ujętym na jednej karcie drogowej obejmującej zadanie przewozowe poza granicami kraju i powrót do kraju zakończony dostarczeniem towaru do odbiorcy,
- e. 40,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu pobytu kierowcy poza granicami kraju w sobotę i niedzielę,
- f. 10,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu pobytu kierowcy poza granicami kraju w dniu objętym zakazem jazdy dla pojazdów ciężarowych powyżej 12 ton (...),
- g. 10,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu pobytu kierowcy na terenie kraju w sobotę i niedzielę lub pobytu kierowcy na terenie kraju w dniu objętym zakazem jazdy dla pojazdów ciężarowych powyżej 12 ton (...),
- h. 10,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu rozpoczęcia kolejnego zadania przewozowego poza granicami kraju w terminie późniejszym niż następnego dnia po zakończeniu bieżącego zadania przewozowego,
- i. 10,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu rozpoczęcia kolejnego zadania przewozowego na terenie kraju w terminie późniejszym niż następnego dnia po zakończeniu bieżącego zadania przewozowego.
- j. 50,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu dystrybucji do sieci sklepów detalicznych poza granicami kraju w przypadku pomocy przy rozładunku mebli tapicerowanych.

Pracownikom wykonującym podróże służbowe za granicą przysługiwała dieta w wysokości należnej pracownikom sektora sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

Regulacja objęta tym regulaminem wynagradzania i załącznikiem weszła w życie po upływie 14 dni od dnia wywieszenia na tablicy ogłoszeń.

Aneksiem z dnia 11.01.2013r. uległa zmianie treść załącznika nr 2 do regulaminu wynagrodzenia, który od 01.02.2013r. obowiązywał w następującej treści:

Pracownikom wykonującym zawód kierowcy przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej, w szczególności: dieta, zwrot kosztów przejazdów, zwrot kosztów noclegów, zwrot kosztów parkingów, zwrot innych uzasadnionych kosztów w następującej wysokości:

- a. 0,22 – 0,31 PLN za każdy przejechany kilometr przez pojazd w obsadzie pojedynczej poza granicami Polski,
- b. 0,22 – 0,25 PLN za każdy przejechany kilometr przez pojazd w obsadzie pojedynczej na terenie Polski,
- c. 0,18 – 0,24 PLN za każdy przejechany kilometr w obsadzie podwójnej,
- d. 5 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu piątego i każdego następnego wykonanego nadzoru nad załadunkiem/rozładunkiem ujętym na jednej karcie drogowej obejmującej zadanie przewozowe poza granicami kraju i powrót do kraju zakończony dostarczeniem towaru do odbiorcy,
- e. 40,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu pobytu kierowcy poza granicami kraju w sobotę i niedzielę,
- f. 10,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu pobytu kierowcy poza granicami kraju w dniu objętym zakazem jazdy dla pojazdów ciężarowych powyżej 12 ton (...),
- g. 10,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu pobytu kierowcy na terenie kraju w sobotę i niedzielę lub pobytu kierowcy na terenie kraju w dniu objętym zakazem jazdy dla pojazdów ciężarowych powyżej 12 ton (...),
- h. 10,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu rozpoczęcia kolejnego zadania przewozowego poza granicami kraju w terminie późniejszym niż następnego dnia po zakończeniu bieżącego zadania przewozowego,
- i. 10,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu rozpoczęcia kolejnego zadania przewozowego na terenie kraju w terminie późniejszym niż następnego dnia po zakończeniu bieżącego zadania przewozowego.
- j. 50,00 EUR (lub równowartość w PLN) z tytułu dystrybucji do sieci sklepów detalicznych poza granicami kraju w przypadku pomocy przy rozładunku mebli tapicerowanych.

Treść regulaminu oraz kolejne aneksy każdorazowo były wywieszane na tablicy ogłoszeń w pomieszczeniach spedycji, do której swobodny dostęp mieli wszyscy pracownicy. Nadto kierowcy byli informowani o wprowadzanych zmianach przy użyciu systemu C (...), który sygnałem dźwiękowym informował ich o nadejściu wiadomości.

Dowód:

- regulamin wynagradzania z załącznikami i aneksami k- 198-208 akt
- regulamin pracy k- 185-197 akt,
- zeznania świadka Ł. R. k-238-238v akt,
- zeznania świadka M. E. k- 237v-238 akt,
- zeznania świadka J. K. k- 237-237v akt,
- zeznania powoda Z. W. k- 253-253v akt,
- fotografie k- 209-213 akt,

W okresie objętym pozwem powód odbywając podróże służbowe nocował w kabinie prowadzonego pojazdu w następujących okresach, w następujących krajach:

Okres	Polska	Niemcy	Francja	Belgia	Holandia
Styczeń 2012	0	6	6	0	0
Luty 2012	2	8	11	0	0
Marzec 2012	3	6	7	1	1
Kwiecień 2012	2	9	6	1	0
Maj 2012	1	9	13	0	0
Czerwiec 2012	5	7	8	1	0
Lipiec 2012	1	7	9	2	0
Sierpień 2012	1	9	3	0	0
Wrzesień 2012	0	11	13	0	0
Październik 2012	0	8	6	0	0
Listopad 2012	1	9	8	0	0
Grudzień 2012	1	7	4	1	0
Styczeń 2013	4	12	6	1	2

W okresie objętym pozwem suma należności z tytułu diet z tytułu odbytych przez powoda Z. W. wyniosła 6.313,50 złotych.

W okresie objętym pozwem pracodawca wypłacił powodowi tytułem rozliczenia kosztów podróży służbowych kwotę 45.562,44 złotych.

Należności w tytułu rozliczenia kosztów podróży służbowych były u pozwanego wypłacane do 20 dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, którego dotyczyło polecenie wyjazdu służbowego.

Odrębnie pracownicy otrzymywali przelewy z należnościami z tytułu wynagrodzenia za prace do 10-tego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który należało się wynagrodzenie.

Kierowcy zatrudnieni u pozwanego raz w miesiącu, na koniec miesiąca, podpisywali wypełnione przez służby księgowe druki delegacji.

Rozliczaniem należności z tytułu podróży służbowych u pozwanego zajmował się Ł. R., weryfikacji kwot naliczonych przez niego dokonywał M. E. ustalając, czy naliczona zgodnie z treścią obowiązującego u pozwanego regulaminu wynagradzania kwota z tego tytułu nie jest niższa od kwot wynikających z przepisów powszechnie obowiązującego prawa.

Dowód:

- polecenia wyjazdów służbowych, dowody wypłacenia powodowi zaliczek na poczet kosztów podróży służbowych, zestawienia pracy kierowcy – powoda, przelewy k- 78-171 akt,
- zeznania świadka Ł. R. k-238-238v akt,
- zeznania świadka M. E. k- 237v-238 akt,
- zeznania świadka J. K. k- 237-237v akt,
- zeznania powoda Z. W. k- 253-253v akt

W trakcie podróży służbowych pozwany pracodawca nie zapewniał powodowi bezpłatnego noclegu. Powód spędzał noclegi na parkingu, w kabinie samochodu ciężarowego. Podczas podróży służbowych powód nocował w kabinie sypialnej pojazdu, nie korzystał z noclegów w hotelach, czy w innych noclegowniach. Warunki panujące w kabinie samochodu ciężarowego nie spełniały standardów „bezpłatnego noclegu”.

Dowód:

- zeznania powoda Z. W. k- 253-253v akt

Po rozpoznaniu sprawy Sąd zważył, co następuje:

powództwo podlega oddaleniu w całości.

Poza sporem pomiędzy stronami niniejszego postępowania ostatecznie pozostawała kwestia ilości i miejsc noclegów odbywanych przez powoda w trakcie podróży służbowych w okresie objętym pozwem.

Sporne pozostawały dopuszczalność wprowadzenia przez pracodawcę zasad rozliczania należności z tytułu podróży służbowych wskazanych w załączniku 2 do regulaminu wynagradzania, obowiązującego u pozwanych, a także i to czy powód Z. W. w okresie objętym pozwem otrzymał od pozwanego należności na pokrycie kosztów noclegów w trakcie trwania tych podróży w wysokości odpowiadającej ryczałtowi z tego tytułu.

W toku postępowania powód i reprezentujący go fachowy pełnomocnik twierdzili, iż tzw. „kilometrówka” wypłacana powodowi w trakcie zatrudnienia u H. K. nie stanowiła należności na pokrycie kosztów podróży służbowych, lecz była elementem wynagrodzenia za pracę powoda. Podnosili, iż przyjęcie interpretacji zgodnie z którą „kilometrówki” wypłacane były w celu pokrycia kosztów podróży służbowej skutkowałoby tym, że powód zarabiałby co miesiąc jedynie kwotę odpowiadającą minimalnemu wynagrodzeniu za pracę. Wynagrodzenie tak ustalone w ocenie powoda i jego pełnomocnika nie odpowiadałoby w żaden sposób wynagrodzeniu stosowanemu przez przewoźników międzynarodowych, wypłacanemu kierowcom. Ponadto nie odpowiadałoby kryteriom ustalania wysokości wynagrodzenia o których mówi art. 78 § 1 k.p., zgodnie z którym powinno być ono tak ustalone tak, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu,

a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Wykonywanie pracy na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym bez wątpienia jest pracą za którą powinno być wypłacane pracownikowi wynagrodzenie zdecydowanie wyższe od wynagrodzenia minimalnego ustalonego na podstawie odpowiednich przepisów.

W ocenie Sądu prezentowana przez powoda teza nie znajduje uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym ani w samych zeznaniach powoda, który wskazał, że zapoznał się z treścią regulaminu wynagradzania, otrzymał w formie papierowej aneksu do tego regulaminu, zatem w ocenie Sądu wiedział, że wypłacana przez pozwanego tzw. „kilometrówka” nie stanowi składnika wynagrodzenia. Sam zresztą powód zeznał, iż w jego przekonaniu „kilometrówka” stanowiła dietę. Mając na uwadze fakt, iż powód przy zatrudnieniu otrzymał od pozwanego treść obowiązujących w zakładzie pracy regulaminów pracy i wynagradzania oraz świadomość powoda, iż otrzymywał od pozwanego w trakcie zatrudnienia przelewy opisane jako rozliczenie delegacji za poszczególne miesiące, a nie jako wynagrodzenie za pracę uznać należy, iż nie tylko przez cały okres swojego zatrudnienia, ale i w chwili wytoczenia powództwa, powód doskonale zdawał sobie sprawę, że świadczenia zat. (...) ...” otrzymywał tytułem rozliczenia delegacji służbowych, zgodnie z wyraźną i jasną treścią tytułów przelewów, a nie wynagrodzenia za pracę, obliczanego, jako iloczyn przejechanych kilometrów i określonej stawki za kilometr. Także postanowienia kolejnych umów o pracę, które nie są skomplikowane w swej treści, nie odwołują się do innego sposobu określenia wysokości wynagrodzenia za pracę powoda niż kwotowy.

Nadto zauważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 26 ustawy o czasie pracy kierowców (j.t. Dz.U z 2012 roku poz. 1155) warunki wynagradzania kierowców nie mogą przewidywać składników wynagrodzenia, których wysokość jest uzależniona od liczby przejechanych kilometrów lub ilości przewiezonego ładunku, jeżeli ich stosowanie mogłoby zagrażać bezpieczeństwu na drogach lub zachęcać do naruszania przepisów rozporządzenia (WE) nr 561/2006. Art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi zaś, że przedsiębiorstwo transportowe nie może wypłacać kierowcom zatrudnionym lub pozostającym w jego dyspozycji żadnych składników wynagrodzenia, nawet w formie premii czy dodatku do wynagrodzenia, uzależnionych od przebytej odległości i/lub ilości przewiezionych rzeczy, jeżeli stosowanie ich może zagrażać bezpieczeństwu drogowemu lub zachęcać do naruszeń niniejszego rozporządzenia. Oznacza to, że przedsiębiorca powinien stosować taki system wynagradzania, który w żaden sposób nie mógłby wpływać na naruszanie przez kierowców norm w zakresie obowiązków prowadzenia przerw i odpoczynków. Zaznaczyć przy tym trzeba, że odpowiedzialność przedsiębiorstwa za tego typu naruszenia ma charakter obiektywny, tzn. nie jest uzależniona od winy przedsiębiorcy. Przedsiębiorca odpowiada bowiem co do zasady, za każde naruszenie przepisów rozporządzenia nr 561/2006, popełnione przez kierowców zatrudnionych przez niego lub pozostających w jego dyspozycji.

W kontekście powołanego przepisu oraz sankcji grożącej przewoźnikowi za naruszenie tego zakazu, a także sankcji karnoskarbowych pozbawionym logiki byłoby wprowadzenie przez pozwanego poza pisemną umową o pracę tego rodzaju sposób wynagradzania pracowników – kierowców, w szczególności, że wypłacane przez pozwanego powodowi należności z tytułu rozliczenia delegacji nie były oskładkowane ani opodatkowane. Nadto pozbawionym logiki byłoby umówienie się przez pozwanego z powodem na wypłatę takiego składnika wynagrodzenia w kontekście treści wprowadzonego przez niego regulaminu wynagradzania i treści załącznika 2 do tego regulaminu, które regulowały kwestie rozliczania należności z tytułu podróży służbowej.

Zgodnie treścią z art. 21 a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r., poz. 1155) obowiązującym od dnia 3 kwietnia 2010 r. kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

Stosownie zaś do treści art. 2 pkt. 8 powołanej ustawy użyte w ustawie określenia oznaczają - podróż służbowa - każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy:

a) przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub

b) wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego.

Zgodnie z § 9 ust. 1. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz.191 ze zm.) za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia. W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu. W myśl odpowiednio § 9 ust. powołanego rozporządzenia przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg.

W okresie zatrudnienia powoda u pozwanego stawki ryczałtu kształtowały się następująco:

	POLSKA	NIEMCY	FRANCJA	BELGIA	HOLANDIA
Rozporządzenie MPiPS z dnia 19.12.2002r	34,50 zł	25,75 euro	30 euro	40 euro	30 euro

W myśl art. 77⁵ § 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków (§ 2).

Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania (§ 3). Postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2 (§ 4). W przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2 (§ 5).

Mając na uwadze dokonane w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, wskazać należy, że pozwany niewątpliwie nie jest podmiotem publicznym i może regulować należności pracowników związane z podróżą służbową w odmienny sposób niż w powołanym wyżej rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19.12.2002r.

Bezspornie jednak, pracodawca regulując w akcie wewnątrzzakładowym należności związane z podróżą służbową, zobligowany jest przyznać pracownikowi całokształt świadczeń z nią związanych. Przy czym nazwa tak określonego świadczenia nie ma decydującego znaczenia (wyrok SN z dnia 15 września 2015 II PK 248/14 niepubl). Jednakże

pracodawca, bez względu jak nazwie świadczenia, musi zadbać o to, by pracownik otrzymał wszystkie świadczenia należne w związku z odbywaną podróżą służbową.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 września 2014 r. (I PK 7/14 Lex nr 1515145) wskazał, że przepisy wykonawcze ustalają minimalne standardy wszystkich świadczeń z tytułu podróży służbowych (diety zwrotu kosztów przejazdu noclegu innych wydatków), które w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania albo umowie o pracę mogą być uregulowane wyłącznie korzystniej dla pracownika. Wobec tego w razie braku takich regulacji lub uregulowania mniej korzystnego dla pracownika, zastosowanie znajdują przepisy wykonawcze.

W rozpoznawanej sprawie H. K. w regulaminie wynagradzania w §13 w brzmieniu obowiązującym po zmianie aneksem z dnia 22.08.2011r. ustalił, iż tytułu wykonania, na polecenie pracodawcy, podróży służbowej pracownikowi przysługiwały należności na pokrycie kosztów z tym związanych, w szczególności: dieta, zwrot kosztów przejazdów, zwrot kosztów noclegów. Wysokość należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową pracowników - kierowców określał załącznik nr 2 do regulaminu wynagradzania. Innym pracownikom niż kierowcy wysokość należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową określają przepisy powszechnie obowiązującego prawa pracy.” W kolejnych załącznikach nr 2 do regulaminu wynagradzania z dnia 15.08.2011r. i 11.01.2013r. pozwany wskazał, iż pracownikom wykonującym zawód kierowcy przysługiwały należności na pokrycie kosztów podróży służbowej, w szczególności: dieta, zwrot kosztów przejazdów, zwrot kosztów noclegów, zwrot kosztów parkingów, zwrot innych uzasadnionych kosztów. W załącznikach tych uregulował sposób obliczania należności z tego tytułu. Wskazał również, iż pracownikom wykonującym podróże służbowe za granicą przysługiwała dieta w wysokości należnej pracownikom sektora sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

W ocenie Sądu wskazany przez pozwanego w regulaminie wynagradzania sposób obliczania zwrotu kosztów podróży służbowych należnych kierowcom zatrudnionym u pozwanego nie odpowiadał zapisom kodeksu pracy oraz powołanych rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Przyjęty u pozwanego sposób obliczania wysokości diet i ryczałtów za noclegi oparty na ilości przejechanych przez kierowców kilometrów oraz rekompensatach za czas kiedy kierowca nie mógł wykonywać przewozu znacząco upraszczał sposób ustalania wysokości diet i ryczałtów za noclegi, był jednak sprzeczny z przepisami prawa krajowego i międzynarodowego, regulującymi zasady wynagradzania kierowców, które zakazują wprowadzania jakiegokolwiek składnika wynagrodzenia, którego wysokość uzależniona byłaby od przebytej odległości i/lub ilości przewiezionych rzeczy, jeżeli stosowanie ich może zagrażać bezpieczeństwu drogowemu.

Wniosek ten jednak, w ocenie Sądu nie daje podstaw do przyjęcie, iż ten sposób rozliczania należności z tytułu podróży służbowych prowadził do pokrzywdzenia powoda . Sąd dokonał porównania wysokości należności wypłaconych powodowi z tytułu rozliczenia kosztów podróży służbowych przez pozwanego z tymi, które powód powinien był otrzymać, gdyby do ich ustalenia przyjąć przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz.191 ze zm.) i ustalił, że w analizowanym okresie należności wypłacone powodowi przez pozwanego, których wysokość została ustalona w oparciu o obowiązujący u niego regulamin wynagradzania była wyższa niż suma diet i ryczałtów za noclegi należnych powodowi wg powszechnie obowiązujących przepisów.

Wynik tej analizy przedstawiony został w poniższej tabeli.

Okres	1.	2.	3.	4.	5.	6.
	Kwoty należne powodowi z	Należność z tytułu ilości	Należność z tytułu ryczałtu za	Należność z tytułu diet	Różnica kolumny –	Kurs euro

	tytułu rozliczenia kosztów podróży służbowych wg dokumentu polecenia wyjazdu służbowego (w złotych polskich)	przejechanych kilometrów (w złotych polskich)	nocleg wg rozporządzeń MPiPS z dnia 19.12.2002r. i 29.01.2013r. (w złotych polskich) – wg danych przedstawionych przez pozwanego tabela nr 3 k- 263-267 akt	wg rozporządzeń MPiPS z dnia 19.12.2002r. i 29.01.2013r. (w złotych polskich) wg danych pozwanego tabela k- 257-258 akt	1-3-4 (w złotych polskich)	
Styczeń 2012	2.926,15	2610,97	1406,50	310,50	1209,15	4,2048
Luty 2012	3709,42	2701,42	2274,27	517,50	917,65	4,1143
Marzec 2012	4102,52	3601,45	1917,80	460	1724,72	4,1756
Kwiecień 2012	3479,46	2864,96	1983,47	506	989,99	4,2379
Maj 2012	5079,28	3748,70	2753,61	414	1911,67	4,2922
Czerwiec 2012	3689,15	3184,66	2107,43	701,50	880,22	4,2041
Lipiec 2012	4505,22	3893,65	2196,39	494,5	1814,33	4,0771
Sierpień 2012	3664,36	3314,66	1358,21	356,50	1949,65	4,1141
Wrzesień 2012	4620,38	3417,13	2780,55	586,50	1252,95	4,0788
Październik 2012	3806,85	2869,48	1608,12	540,50	1658,23	4,1661
Listopad 2012	4254,65	3367,77	1980,47	517,50	1756,68	4,125

Grudzień 2012	1725	1643,48	1421,36	356,50	-52,86	4,076
Styczeń 2013	4716,27	3885,89	2583,47	552	1580,80	4,1519
Podsumowanie	60.278,71 zł	33.895,73 zł	26.337,14 zł	6313,50 zł	17.593,22 zł	

Przyjęty przez pozwanego sposób rozliczania delegacji był, zatem korzystny dla obu stron, ułatwiał comiesięczne rozliczenia i był akceptowany przez obie strony umowy o pracę, czego kolejnym potwierdzeniem jest tytułowanie przez pozwanego przelewów nie „wynagrodzeniem za pracę” czy „kilometrówką”, lecz (...)”.

Zgodnie treścią z art. 451 § 1 k.c., który poprzez art. 300 k.p., znajduje zastosowanie także w stosunkach między pracownikiem i pracodawcą dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Przepis ten stanowi, iż w sytuacji, gdy dłużnik ma kilka długów wobec tego samego wierzyciela, o sposobie zarachowania wpłaty na poczet długu decyduje wola dłużnika, wyrażona przy zapłacie. Wola dłużnika zaliczenia spełnionego świadczenia na poczet określonych długów może być określona w dowolny sposób, a jej interpretacja podlega zasadom określonym w art. 65 § 1 k.c. W takim przypadku wierzyciel ma prawo do zarachowania danej spłaty odmiennie od woli dłużnika wyłącznie na poczet należności ubocznych (np. odsetki) oraz zalegających świadczeń głównych.

W rozpoznawanej sprawie H. K. za każdym razem wyraźnie wskazywał, jakiego rodzaju zobowiązanie ma zamiar spełnić na rzecz powoda. Było to zobowiązanie wynikające wprost z przepisów prawa i nie wymagało żadnych dodatkowych umownych regulacji. Powód przez cały okres zatrudnienia u pozwanego ani razu nie zakwestionował tytułu dokonywanych przez pozwanego przelewów, ani też nie wzywał pracodawcy do zapłaty należności z tytułu rzekomej „kilometrówki”. Jednocześnie powód doskonale wiedział, że przelewane przez pozwanego co miesiąc kwoty zatytułowanych (...)....” stanowiły rozliczenie kosztów podróży służbowych. Oceny tej nie zmienia fakt, iż to pracodawca wystawiał co miesiąc dokumenty rozliczeniowe – delegacje. Okoliczność ta jedynie, potwierdza wniosek, że wolą ówczesnego pracodawcy powoda była spłata zobowiązania z tytułu kosztów podróży służbowych, a nie wypłata innego uzgodnionego przez strony poza pisemną umową o pracę składnika wynagrodzenia, o czym powód wiedział i czego nie kwestionował. Brak jakiegokolwiek reakcji powoda przez cały okres zatrudnienia u ówczesnego pracodawcy a następnie u pozwanego nie może w tej sytuacji pozostać niezauważony.

Skoro wolą pracodawcy było wypłacanie delegacji, co wynika wprost z dowodów przelewów, to obecnie powód nie może dochodzić ponownie tych należności ponad ewentualnie należną różnicę, która jednak w rozpoznawanej sprawie nie występuje.

Nawet porównanie kwot wypłaconych przez poprzedniego pracodawcę z tytułu tzw. kilometrówek oraz sumy kwot należnych powodowi ryczałtów i diet wskazuje, iż wypłacona przez pozwanego kwota jest wyższa o 1.245,09 zł.

Mając na uwadze powyższe zważenia Sąd powództwo w niniejszej sprawie oddalił w całości, albowiem pozwany nie zajął stanowiska, co do ograniczenia żądania pozwu w niniejszej sprawie, co Sąd poczytał za brak zgody na cofnięcie pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na art. 98§1, 2 zgodnie z treścią, którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te w niniejszej sprawie składają wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone w wysokości wskazanej w §6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie..... w kwocie 2400 złotych.

W ocenie Sądu brak było podstaw w niniejszej sprawie do odstąpienia od obciążenia powoda kosztami procesu. Strona decydująca się na prowadzenie sporu przed Sądem, nawet ta zwolniona z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, musi mieć świadomość, że ulegając przeciwnikowi, będzie zmuszona do poniesienia kosztów procesu na rzecz strony wygrywającej. W rozpoznawanej sprawie, jak wynika z przebiegu postępowania powód nie był osoba nieporadną, która mogła pozostawać w błędnym, lecz usprawiedliwionym okolicznościami faktycznymi przekonaniu, że przysługuje jej dochodzone roszczenie. Powód korzystał z pomocy fachowego pełnomocnika, zatem na powódzie i reprezentującym go pełnomocniku ciążył obowiązek przeanalizowania materiału dowodowego, do którego powód mógł mieć dostęp, w szczególności zaś do treści regulaminów obowiązujących u pozwanego oraz dokumentów źródłowych na podstawie, których możliwe było ustalenie ilości i miejsc odbywanych przez powoda noclegów, o ile powód rzetelnie ewidencjonował te dane dokonując zapisów w tachografie.

Pełnomocnik powoda ostatecznie, po przedstawieniu przez pozwanego zestawień dokumentujących ilość i miejsca odbywanych noclegów, przyznał iż zestawień tych w tym zakresie nie kwestionuje. Ani jednak powód, ani reprezentujący go fachowy pełnomocnik, nie zadali sobie trudu, aby w oparciu o tak przedstawione dane ustalić wysokość rzeczywiście należnego powodowi roszczenia, podtrzymując wniosek o dopuszczenie w tym zakresie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości, podczas, gdy obliczenia te sprowadzały się w istocie do prostych operacji matematycznych niewymagających żadnej wiedzy specjalistycznej.

Mając na uwadze taką postawę powoda Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.